

Hoe groen was mijn bruintje

(How green was my Brownie)

Komedie in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

Hans Dasselaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOE GROEN WAS MIJN BRUINTJE - HOW GREEN WAS MY BROWNIE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Addison Flinder - directeur van Titan bv, mannencosmetica.

Winifred Flinder - zijn echtgenote

Bonnie Flinder - hun dochter en Addisons secretaresse

Nora Larkin - de huishoudster van de Flinders

Lorelei Gullock - een vriendin van Winifred

Maxine Threadgill - een gediplomeerd verpleegkundige

Philip Morgan - gynaecoloog

Gunther Chowdy - de klusjesman

Waldo Lennimer - pianoleraar

Tony Metzel - Lorelei's neef

Henri Marnier - assistent marketing research

Tijd: het heden

Plaats: huize Flinder

Eerste Bedrijf: een zwoele middag in augustus

Tweede Bedrijf: die avond

Derde Bedrijf: de volgende morgen

EERSTE BEDRIJF

Doek gaat op in huize Flinder. Modern en luxueus ingerichte kamer, met tuindeuren naar een bescheiden terras. Links van deze deuren een grote open haard. Links hiervan de eerste treden van een trap naar boven. Verder nog een bureau met bureaustoel, met aan de muur de kop van een eland (*jachttrofee*). Er staan nog een bank en een fauteuil op het toneel, en er is een bar. Als het doek opgaat, is het toneel leeg. Bonnie Flinder verschijnt op het terras. Ze is 23 jaar oud, mooi, en heeft een grote bos gladiolen in haar handen. Ze stapt het vertrek binnen, kijkt om zich heen en zegt dan)

Bonnie: (*opgewekt*) Hallo? Is er iemand thuis? (*loopt naar de bar, zet de bloemen erop, veegt haar handen af*) Nora, waar ben je?

Nora: Bent u dat, mevrouw Bonnie? (*verschijnt bovenaan de trap en komt naar beneden; een grote, niet-opdringerig moederlijke vrouw*) Oh, goedemorgen, kindje. Ik was net de slaapkamers aan het luchten. Ze ruiken nog steeds naar nat pleisterwerk en verf. (*Nora naar Bonnie toe*)

Bonnie: Is moeder er nog niet? Ik heb een bosje bloemen voor haar meegenomen. Hebben we ook iets om ze in te zetten?

Nora: Ik denk het wel. Nog niet alle vazen zijn uitgepakt, maar als ik me niet vergis moet die groene... (*af naar de keuken*)

Bonnie: (*bekijkt de houtkachel*) Zeg, wat een mooie kachel is dat. Is hij alleen voor de show, of doet hij het ook echt?

Nora: (*achter coulisse*) Het is vast wel een echte McCoy. Je kent je vader toch!

Bonnie: (*knikt terwijl ze de kachel bestudeert*) Alleen het beste is goed genoeg voor Addison Flinder. (*Nora, op met groene vaas*) Weet je, vorig jaar in Parijs zeurde papa de kelners gek om geïmporteerde champagne.

Nora: (*zoekt een plekje, kiest voor de tafel, zet de vaas erop en loopt naar de bar om de bos bloemen te pakken*) Wat een schitterende bos. Ik ben altijd al gek op gladiolen geweest. De geur doet me denken aan begrafenissen. Ik ben gek op mooie begrafenissen. (*pakt de bloemen, en schikt ze in de vaas*)

Bonnie: Mooi, hè? Ik zag ze onderweg en kon de verleiding niet weerstaan. Ik dacht, misschien vrolijkt moeder er een beetje van op.

Nora: Vast wel. Je moeder houdt ook wel van een mooie begrafenis.

Bonnie: (*wil er iets van zeggen*) Nora, ik wou dat je niet steeds...

Nora: Had je ze onderweg ergens gezien? Waar stonden ze dan? Ik dacht dat je ze ergens gekocht had.

Bonnie: Nou, ze stonden in onze eigen tuin, Nora. Vooraan de oprijlaan?
Onze nieuwe klusjesman kan er wat van.

Nora: Van tuinieren, bedoel je? Zo te zien wel, ja. Hij is ook twee uur te laat, de helft van alle dozen staan nog onuitgepakt, en je moeder kan elk moment binnenkomen.

Bonnie: *(ziet opgezette elandkop aan de muur)* Wie zijn idee was dat?

Nora: Je vader vond dat het de kamer iets rustieks gaf.

Bonnie: Hij hangt pal boven mijn bureau. Ik weet niet of ik wel kan werken, als dat ding me voortdurend op mijn vingers kijkt.

Nora: Wees blij. Hij had bijna een totempaal gekocht. *(af naar keuken)*

Bonnie: Wat heeft hem ervan weerhouden?

Nora: Een van de uitgesneden koppen aan dat ding deed hem aan je oma denken.

Bonnie: Moeders moeder, of de zijne?

Nora: Wat denk je? De eland lijkt op zijn moeder. *(Bonnie lacht, de telefoon gaat)*

Bonnie: Ik neem hem wel, Nora. *(neemt op)* Titan NV. Goeiemorgen. Oh, hallo, mevrouw Gullock. O, ja? *(kijkt op haar horloge)* Ook goed, goeiemiddag. Ja, we hebben een tijdje kantoor aan huis. Het was papa's idee. Hij wil bij moeder zijn, totdat ze weer een beetje hersteld is. Vandaag? O jee, ik weet niet of... Ik bedoel, ze komt net vandaag uit het ziekenhuis en... *(luistert, kijkt niet blij)* Nou, nee. De dokter heeft niet gezegd dat ze absoluut geen bezoek mag, maar er moeten nog steeds wat dozen uitgepakt en... *(Nora op met gieter, geeft de bloemen water en luistert naar het telefoongesprek)* Jawel, we kunnen wel wat hulp gebruiken, maar ik wil u niet tot last zijn. Goed, ja. Over een kwartiertje. Goed, tot straks dan maar. *(hangt op)* Dat was mevrouw Gullock.

Nora: *(vol afgrijzen)* Ze komt toch niet vandaag?

Bonnie: Ik heb nog laten doorschemeren dat het niet gelegen kwam. Ik heb bijna gezegd dat ze niet welkom was.

Nora: Dan komt ze juist. Zo'n uitdaging laat ze niet aan zich voorbijgaan. *(loopt richting trap)* Ik pak de aspirine vast uit. *(geeft Bonnie de gieter en loopt de trap op)*

Bonnie: Het is zeker te laat om een bordje 'Verboden Toegang' op te hangen?

Nora: *(naar boven)* Denk je dat ze kan lezen? *(Bonnie kijkt naar boven en ziet Gunther Chowdy niet opkomen door de terras-deuren. Hij is van middelbare leeftijd, niet onaantrekkelijk; in de ene hand houdt hij een pet, in de andere een hoefijzer. Hij ziet Bonnie en loopt direct door naar binnen)*

Bonnie: *(roept Nora na)* Jammer dat die nieuwe klusjesman er nog niet is. Dan konden we hem een slotgracht laten graven. *(draait zich om)* Al zouden we het dan ook zonder moeder moeten stellen. *(ziet Gunther, schrikt)* Oh! Wie...?

Gunther: Het spijt me als ik u laat schrikken. Ik was op zoek naar mevrouw Larkin.

Bonnie: Nora loopt net naar boven. Bent u toevallig onze nieuwe klusjesman?

Gunther: Dat ligt eraan...

Bonnie: Waaraan?

Gunther: Meende u het, van die slotgracht?

Bonnie: Dat ligt eraan - kunt u er een graven? Nee, laat maar. Het is gewoon een rotdag. *(steekt haar hand uit)* Ik ben Bonnie Flinder. Bent u meneer Chowdy?

Gunther: Tot uw dienst - met uitzondering van slotgrachten. Trouwens, het spijt me dat ik zo laat ben, maar ik kon zo gauw geen hoefijzer vinden.

Bonnie: Draag dan ook gewoon een konijnenpootje, zoals iedereen. *(merkt dat hij haar hand nog steeds vast heeft)* Eh, u mag nu wel loslaten, hoor.

Gunther: O, sorry. Ik dacht dat ik het hoefijzer nog in m'n hand had.

Bonnie: Vleien helpt niet. Waar is dat ding eigenlijk voor?

Gunther: Uw vader wil er een boven de voordeur, dat brengt geluk.

Bonnie: Dat meent u niet. Nee, wacht. Papa zei al dat de mensen hier erg bijgelovig waren. Misschien wil hij gewoon meedoen met de burenen.

Gunther: Ik hoop dat het geen grapje was. Ik moest er helemaal voor naar Walhalla rijden. Dat is een dorpje hier vlakbij.

Bonnie: Ik dacht heus niet dat u hem van een paard had gepikt, hoor.

Gunther: U komt zeker uit New York?

Bonnie: Omdat ik de omgeving niet ken?

Gunther: Nee, omdat u alleen maar flauwe grappen maakt. Nou, laat ik hem maar ophangen, voordat je vader thuiskomt. *(blijft staan als Nora bovenaan de trap verschijnt met een buisje aspirine)* Oh, hallo, mevrouw Larkin.

Nora: *(komt naar beneden)* Kijk aan. Als dat Gunther Chowdy niet is, eindelijk. Dat werd tijd, zeg. *(pakt de gieter uit Bonnies handen, die een beetje verbaasd voor zich uit staat te kijken)* Is er iets, Bonnie?

Bonnie: N-nee. Meneer Chowdy zei net... Het is zijn schuld niet dat hij te laat is. Hij was op een geheime missie voor papa. Hij moest een hoefijzer kopen. *(Gunther houdt hem omhoog)*

Nora: Ik vraag niet waarom.

Gunther: Goed zo.

Nora: *(loopt naar de keukendeur, draait zich dan om)* Goed dan, waarvoor?

Bonnie: Om dit huis geluk te brengen.

Nora: Mooi. Als het werkt, hebben we geen aspirine nodig. *(af naar de keuken)*

Gunther: Grapje voor insiders?

Bonnie: Tjonge, een vraag. Bent u niet bang dat ik antwoord met een flauwe grap?

Gunther: Dat risico neem ik.

Bonnie: U nam daarnet een heel groot risico.

Gunther: U bedoelt dat ik het risico liep dat u me zou ontslaan? Ik werk voor uw vader.

Bonnie: Meneer Chowdy, een ritje naar Walhalla duurt geen hele werkdag. Spijkt u dat hoefijzer nou maar boven de deur, dan hou ik mijn mond misschien tegen papa.

Gunther: Als u me bang wilt maken, dan moet ik u er misschien op wijzen dat we in dit dorpje...

Nora: *(steekt haar hoofd om de keukendeur)* Wil er iemand een sandwich?

Gunther: Met mayonaise.

Nora: En wat nog meer?

Gunther: Brood lijkt me wel lekker.

Nora: Bonnie?

Bonnie: Ik ben bezig. En dat kan ik van meneer hier niet zeggen.

Nora: Ik vraag wel of je vader met hem wil praten.

Bonnie: *(na een akelige stilte)* Nora komt ook uit New York. *(Gunther lacht)* Ik deed misschien inderdaad een beetje flauw tegen u. Het spijt me. Wat dat grapje over die aspirine betreft... Kent u Lorelei Gullock?

Gunther: Iedereen van hier kent mevrouw Gullock.

Bonnie: Nou, ze komt straks op bezoek. Snapt u nu waarom we aspirine nodig hebben?

Gunther: Arsenicum werkt sneller.

Bonnie: Het was niet voor haar bestemd. Hoewel, we kunnen natuurlijk altijd een overdosis slikken.

Gunther: Dan bent u binnen enkele minuten van de hoofdpijn af - maar waar laat u het lijk?

Bonnie: *(lacht)* U kent haar goed, zo te horen.

Gunther: Ik werk voor haar.

Bonnie: Ik dacht dat u voor ons werkte?

Gunther: Niet alleen. Ik ben de klusjesman voor heel Tarrytown.

Bonnie: Oh... Dat wilde u me daarnet over het leven hier vertellen.

Gunther: Een timmerkarweitje hier, een lekkende leiding daar, zo nu en dan een tuinklusje.

Bonnie: Over tuinieren gesproken. Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik een bosje bloemen heb geplukt. Ze stonden er zo mooi bij.

Gunther: Mij maakt het niet uit. Als dokter Lennimer het ook niet erg vindt...

Bonnie: Dat begrijp ik niet. Wie is dokter Lennimer?

Gunther: De grote witte villa, op de heuvel, bij de grote weg?

Bonnie: Het huis hiernaast? Oh, Gunther - meneer Chowdy...

Gunther: Gunther.

Bonnie: Meneer Chowdy, wilt u zeggen dat... U gaat me toch niet vertellen dat dokter Lennimer een tuin naast onze oprijlaan heeft.

Gunther: Nu niet meer, nee.

Bonnie: Lieve hemel. Weet u, er stond inderdaad een man voor het raam toen ik die bloemen plukte. Hij zwaaide naar me. Ik dacht dat hij vriendelijk wilde doen. Ik zwaaide terug en ging gewoon door met plukken.

Gunther: Wat deed hij toen?

Bonnie: Weet ik niet. Toen ik weer keek, stond hij er niet meer.

Gunther: Zeker flauwgevallen. U mag van geluk spreken dat hij zijn jachtgeweer niet gepakt heeft.

Bonnie: Ik moet het hem toch kunnen uitleggen.

Gunther: Dat kan ook wel. Telefonisch.

Bonnie: Het zou zo fijn geweest zijn voor moeder - een dokter naast de deur, bedoel ik. *(Nora op met sandwich op een dienblaadje)*

Gunther: Is uw moeder invalide?

Bonnie: Nee, herstellende. Ze heeft net een baarmoederoperatie achter de rug.

Nora: Bonnie, toch! Toen ik zo oud was als jij, praatten vrouwen niet over dat soort zaken.

Bonnie: Toen jij zo oud was als ik, wisten vrouwen niks over dat soort zaken. *(tegen Gunther)* Nora doet er een beetje raar over. Het is moeders eerste baarmoederoperatie. Tjonge, dat was een stomme opmerking, zeg.

Nora: We doen allemaal een beetje raar vandaag.

Bonnie: Om nog even op dokter Lennimer terug te komen: als ik mijn excuses aanbied, denkt u dat hij een beetje op moeder zou willen passen?

Gunther: Als haar vingers niet te stijf zijn.

Bonnie: Haar vingers?

Gunther: Uw buurman is geen arts, maar doctor in de musicologie. Hij geeft pianoles.

Bonnie: Oh! Maar hij noemt zichzelf 'Dokter' Lennimer?

Gunther: Nou ja, 'Vingers' Lennimer is ook een beetje vreemd. *(Nora rent de keuken uit)*

Nora: Ze zijn er. Ik zag de auto net de oprijlaan oprijden.

Gunther: *(geeft dienblad aan Bonnie)* Laat ik maar gauw dat hoefijzer ophangen. *(richting terrasdeuren)*

Nora: U heeft uw sandwich nog niet op.

Gunther: Te veel mayonaise.

Bonnie: *(geeft dienblad aan Nora)* En die zegt dat New Yorkers flauw zijn. *(deurbel)* Oh, daar zijn ze!

Nora: *(geeft dienblad aan Gunther)* Hier! Ik moet opendoen.

Gunther: *(naar buiten)* Ik hang hem morgen wel op. *(af; Nora loopt richting hal als er opnieuw aangebeld wordt)*

Nora: Ik kom, ik kom. *(af naar voordeur)*

Addison: *(achter coulisse)* Hallo, Nora. Wil jij zuster Threadgill even helpen met Winifred? *(Addison op, met kleine weekendtas; grote man, met zware stem; blijft praten tegen Nora achter coulisse)* Ik breng haar spullen wel naar haar kamer. *(wil de trap op, ziet dan Bonnie)* Hallo, kindje. Hoe gaan de zaken? *(Bonnie wil iets zeggen, maar hij is de trap al op)*

Bonnie: *(tegen niemand)* Fantastisch.

Nora: *(achter coulisse)* Doe maar rustig aan, lieverd. Hou mijn arm maar goed vast. *(Nora op, steunt de rechterarm van Winifred Flinder, een tengere grijze vrouw van ongeveer 55, in een katoenen jurk, met een gebloemd hoedje op het hoofd. Ze laat zich helpen, maar heeft niet echt steun nodig. Aan de andere kant wordt ze gesteund door Maxine Threadgill, een gediplomeerde verpleegkundige met degelijke schoeisel en in verpleegstersuniform, compleet met kapje)*

Winifred: Wat is dit voor huis? Waar hebben jullie me naartoe gebracht?

Nora: Dit is je nieuwe huis, lieverd.

Winifred: Waarom herken ik het dan niet?

Bonnie: Moedertje toch. Je bent weer vergeetachtig. Ik heb je toch verteld over het nieuwe huis. Hier wonen we vanaf nu. Dokter Morgan heeft gezegd dat het platteland goed voor je is. Winifred: O, ja. Dat was ik inderdaad vergeten. *(laat zich door Nora en Maxine naar de bank brengen)* Het spijt me, Bonnie.

Maxine: Hier, mevrouw Flinder - gaat u maar zitten, dan kunt u vast aan het idee wennen. *(helpt Winifred te gaan zitten)*

Nora: *(naar de trap)* Ik heb je kamer zo klaar. *(de trap op, af)*

Winifred: Ik denk niet dat ik hier zomaar even aan kan wennen.

Maxine: U hoeft niet naar uw kamer als u dat niet wilt, hoor.

Bonnie: Wil je een lekker kopje thee? Ik heb het zo gezet.

Winifred: Alles is hier zo klaar. Hoe komt dat?
Maxine: Het leven vliegt voorbij. Nou ja, niet overal.
Bonnie: Ik zal gauw theewater opzetten. (*wil naar de keuken*)
Winifred: Ik weet niet of ik wel zo'n zin heb in thee.
Maxine: Onzin, mevrouw Flinder. Daar knapt u van op. (*Bonnie weer naar keuken*)
Winifred: Ik heb liever een borreltje. (*Bonnie blijft staan, en Addison komt de trap af*)
Bonnie: O, moeder. Is dat nou wel verstandig?
Winifred: Een borrel drink je niet omdat het verstandig is. Ik heb er gewoon zin in.
Addison: Denk eraan, Winifred, je komt net uit het ziekenhuis.
Winifred: Des te meer reden om er eentje te nemen. Twee weken droog staan is afschuwelijk.
Bonnie: Wat vindt u, zuster?
Maxine: Dokter Morgan heeft haar niet verboden om te drinken, maar...
Winifred: Ik mag die dokter Morgan niet. Hij glimlacht me te veel. En hij wrijft voortdurend in zijn handen.
Addison: Dat doet hij alleen bij patiënten. Een dokter moet vriendelijk zijn.
Winifred: Niet zo vriendelijk. (*tegen Bonnie*) Hij kijkt alle vrouwen onder de rokken.
Maxine: Hij is gynaecoloog. Zijn interesse in vrouwen is puur beroepsmatig.
Bonnie: Ja, ja, dat zal wel.
Addison: Bonnie!
Bonnie: Ik ga thee zetten.
Winifred: Ik wil geen thee, ik wil een borrel. (*Nora op via trap*)
Addison: Toe, toe.
Nora: Toe, toe, wat?
Winifred: Ik wil een borrel. Toe, toe.
Nora: Natuurlijk, kindje. Ik schenk er meteen een voor je in.
Addison: Eh, Nora... We weten niet of dat nou wel zo verstandig is.
Nora: Denk er maar even over na, dan schenk ik die borrel alvast in.
Bonnie: Als je toch bezig bent, geef mij maar een cognacje.
Addison: Is het daar niet een beetje vroeg voor?
Bonnie: Lorelei Gullock komt zo.
Addison: Hoe komt die aan ons nieuwe adres?
Winifred: Van dokter Morgan, denk ik.
Bonnie: Die man heeft toch een beroepsgeheim?
Addison: Ik wou dat je niet zo over die man sprak.
Winifred: Bonnie mag hem ook niet, Addison.

Addison: Dat is dan niet terecht. Hij is nog vrijgezel, weet je.

Maxine: *(dromend)* Weet ik...! *(de rest kijkt naar haar)* Waarom zou ik dat niet weten? Het is toch zeker zo. Hij is niet getrouwd.

Nora: *(heeft een whisky-soda en een cognac ingeschonken)* Zo goed is hij dus ook weer niet met vrouwen. *(Addison wil iets zeggen, maar houdt zich in als links van het toneel hard gehamerd wordt)*

Maxine: Wat is dat?

Bonnie: *(pakt het glas cognac aan)* De nieuwe klusjesman hangt een hoefijzer boven onze voordeur.

Winifred: Waarom, in hemelsnaam?

Addison: Dat brengt geluk, zeggen ze. *(deurbel)*

Nora: Dat zal mevrouw Gullock zijn.

Bonnie: Hoezo, geluk. *(drinkt haar glas leeg)*

Winifred: *(staat op)* Ik denk dat ik dit maar in mijn kamer opdrink. Bonnie, wijs je me de weg even?

Bonnie: *(geeft het lege glas aan Nora, pakt Winifred bij de arm)* Ik woon hier ook nog maar pas, hoor moeder. Kom, we gaan samen zoeken. *(lopen beiden naar de trap; er wordt opnieuw aangebeld)*

Addison: Is er niemand die opendoet?

Nora: Ik moet de glazen afwassen. *(af)*

Addison: Bonnie...?

Bonnie: Ik help moeder haar kamer te vinden.

Lorelei: *(links achter coulisse)* Joehoe! Ik ben het, Lorelei! Winifred, ben je thuis? *(op vanuit de hal; een grote, stevige vrouw, met schoudertas waar waarschijnlijk van alles in zit)* De deur was open, dus ik ben maar gewoon doorgelopen.

Winifred: *(draait zich om halverwege de trap)* Lorelei, lieverd! Wat leuk!

Lorelei: *(pakt Winifreds handen beet)* Winifred, wat zie je er slecht uit! Het moet wel heel, heel, heel erg geweest zijn. Ga gauw zitten, en vertel me alles.

Maxine: U mag u niet te veel inspannen, mevrouw Flinder.

Lorelei: Is dat je verpleegster?

Bonnie: Hoe raad je het zo?

Addison: Bonnie! *(deurbel)*

Maxine: *(opgewonden)* Dat zal dokter Morgan zijn.

Bonnie: *(loopt naar de keuken)* Ik ga Nora even helpen met de afwas.

Addison: Jij blijft hier, jongedame.

Winifred: *(wil opstaan)* Dan help ik Nora wel met de afwas.

Addison: Nora Flinder, daar komt niks van in! *(deurbel)*

Lorelei: *(staat op)* Weet je wat: ik laat dokter Morgan wel even binnen.

Addison: Oh, wil je dat, Lorelei?

Bonnie: Probeer d'r maar eens tegen te houden. *(af naar keuken)*

Lorelei: Wat bedoelde ze daarmee?

Addison: Eh... Als er een goeie daad verricht moet worden, dan is er niets wat Lorelei Gullock ervan kan weerhouden.

Lorelei: Goh, wat leuk! *(af door hal)*

Winifred: Addison, dat bedoelde Bonnie helemaal niet.

Addison: Ik laat onze vrienden niet beledigen door mijn dochter.

Winifred: Wat heeft Lorelei daar mee nodig? *(Lorelei op met Dr. Philip Morgan. Een keurig geklede man, met een gladde glimlach. Vlak voor hij opkomt, pakt Maxine Winifreds pols beet en neemt haar pols op om zo indruk te maken op Philip; deze heeft echter geen oog voor haar)*

Philip: Kijk, kijk, kijk. En, hoe maakt onze patiënt het?

Winifred: Beter. *(neemt een slokje van haar whisky-soda)* Steeds beter.

Lorelei: Ze is erg flink, Philip. Ik heb haar nog niet een keer horen klagen.

Philip: Wat drink je, Winifred?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto